

Mihailo Kandić

KATARINA LJUBINKOVIĆ–ZORKIĆ, akvareli

Dom omladine, jul – avgust 2005.

Vrtovi Katarine Ljubinković–Zorkić, koje ova slikarka školovana i na Dalekom istoku, u Bankoku, upoznata dakle i sa tajnama papira koje su nama, Evropljanina, često nedostupne, ma koliko ih poznavali, ali redovno iz "druge ruke", dok ih je ona kao svedok u samom dobijanju

podloge za akvarele odgonetala, bila s njima u neposrednom kontaktu, otkrivaju mnogo toga osim ovih tajni papira. Otkrivaju jednu romantičarsku dušu, jednu danas toliko proređenu narav da je, sudeći isključivo po ovim listovima izloženim u Kragujevcu, pravo pitanje zapravo: odakle romantika u jedno neromantično vreme?

Odgovor bi mogao biti višeznačan, ali bi trebalo suziti ga na jedno, najviše dva tumačenja. Jedno, vredno koliko možda sva ostala, bilo bi upravo ponavljanje pitanja: odakle romantika u neromantično vreme?

Naime, sve što treba ljudskom biću, i što redovno ne nalazi u samoj realnosti, u svome okruženju svakako rigidnijem od pojmovnog, ma koliko ono bilo "romantično" po sebi – kao brojni vrtovi realizovani u čuvenim lepoticama–dvorovima Šenbrun ili Versaj, gde se, pored talenta arhitekta graditelja, pojavljuje i arhitekta za vrtu kulturu, na Istoku bi ih nazvali umetnicima vrtova, pronalazi ili traga (za ovom neophodnom vrlinom) u samoj umetnosti. Umetnost je ta, dakle, koja ljudskom biću, njegovoj duši, omogućava da preživi, da skratimo eufemističnije i šire obrazlaganje čovekove iskonske potrage za onim što u stvarnom životu nedostaje, bez čega je duša bolna a srce tužno prazno. Ovo, nedostajuće, pak, mora biti materijalizovano, ne sme se zadržavati na samom konceptu, ili biti sam koncept, pojam, kako nas uveravaju postmodernisti, kojima je pokušaj rešavanja celog problema – puko postavljanje pitanja već i gotova stvar, završeno delo.

Duša i srce hoće više, hoće uz nagoveštaj i nešto konkretnije, i to, konkretno, je što nudi i akvarel Katarine Ljubinković Zorkić. Akvarel koji je, na papiru od pirinča, omogućio da se razlivanje svede na kontrolisanu meru, da se akvarel ponaša kao da je tehnika uljane boje i zato se opažaju naslage pigmenta, kao u gvašu, ali i svežina i koloristička raspevanost. Sam poentilistički postupak dovodi ove akvarele u impresionističko razlaganje forme, istovremeno u egzaltaciju kolorističkih harmonija toplih i hladnih tonova, žute i okera sa plavom uglavnom, koje su dobile čvrstinu i temeljnost kada im se pripoji po neki "japanski" krov, silueta koja u stvari sugerira poreklo motiva ali i više do toga, obećanje onog raspoloženja čoveka sa Istoka koje je strano Evrpljaninu. Taj profinjeni, lagodan duh, kao najmekši lahor, ta fluidna projektica rajskog vrta, stvarna na Istoku, na akvarelima u Kragujevcu deluje više nego romantičarski.